

Formanden: Der må være mere ro i salen under forhandlingen.

Kaj Andresen: Jeg sagde: ikke mindst forslaget til revalideringslov, for i det ligger jo det konstruktive, nemlig bestræbelserne for at gøre de invaliderede, de handicappede, erhvervsdygtige og erhvervsminded.

Det foreliggende lovforslag tilsigter at skabe forbedringer for de invalider, som skal leve af invalidepension. Den højtærede socialminister siger i sin fremsættelsestale, at der her ikke er tale om en forsikring i almindelig forstand, men om en social tryghedsordning. Jeg er helt enig med ministeren i denne opfattelse af invalidepensionen og kan kun udtale tilfredshed med, at lovforslaget bygger på et sådant princip.

Problemet hjælpeforanstaltninger for invalider har vel nok været størst i de krigshærgede lande med deres mange krigsinvalidider, men problemets omfang er jo også tiltaget i vort land. Det er ikke mange år siden, at polioen forårsagede, at mange hundrede blev invalideret hvert år, og følgerne heraf mærkes endnu. Den nylig offentliggjorte færdsselsstatistik viser, at næsten 20 000 mennesker blev kvæstet i trafikken i 1959, heraf ca. 9 000 alvorligt. Det betyder nye tusinder af invalider. Trods arbejderbeskyttende foranstaltninger og forsigtighed på arbejdspladserne kan det ikke undgås, at tempo og teknik årligt forårsager ulykker ved arbejdet med deraf flydende invaliditet.

Invalidernes problem er voksende, og ved løsningen af det er vi stillet over for 2 opgaver; dels må så mange som muligt både af samfundsmæssige og menneskelige grunde bringes tilbage til erhvervslivet — det sker gennem revalidering — dels må der skabes sociale ordninger, som giver en tilstrækkelig hjælp til dem, hvis invaliditet er så betydelig, at de ikke kan klare sig selv. Her træder invalidepensionen til.

Jeg kan på mit partis vegne med stor tilfredshed hilse forslaget om en obligatorisk invalideforsikringsordning. Af rent menneskelige grunde er det urimeligt, at den, der enten er født med en invaliditet eller er blevet invalid i de første leveår, unddrages retten til medlemskab af forsikringen, således som tilfældet er i dag. Det har jo

heller ikke været muligt at opretholde denne bestemmelse. Gennem bestemmelserne om kronisk syge og andre forsorgsregler har det offentlige været tvunget til alligevel at yde hjælp til dem, der ikke kunne blive medlemmer af forsikringen, og udgiften er vel stort set den samme.

Forsikringsordningen med restanceproblemer og udelukkelse fra pensioner giver, som det fremgår af kommissionsbetænkningen, betydeligt administrativt arbejde. Et udtryk herfor er det, når sygekassedirektoratet i sin redegørelse mener, at der kan spares arbejdskraft til ca. 110 000 kr. årlig, hvis den udstrakte kontrol og korrespondance angående medlemskab kan opgives. Hertil kommer, at den obligatoriske ordning også vil spare kommunerne for megen administration.

Jeg kan også anbefale bortfaldet af værdighedsbetingelserne. Med den overordentlig ringe betydning, de allerede har, og med forståelsen af resocialiseringens værdi må det være helt rigtigt at lade dem forsvinde.

Jeg vil her gerne indskyde, at jeg under lovforslagets videre behandling med glæde medvirker til, at disse betingelser også bortfalder for folkepensionisternes vedkommende. Jeg vil blot tilføje, at når kommissionen ikke har stillet forslag herom, er det ikke udtryk for en opfattelse, men skyldes, at alene invalidernes problemer var til behandling i kommissionen.

Med de her omtalte ændringer vil der altså være skabt en ordning, hvorefter alle i alderen fra 15 til 67 år har ret til invalidepension, hvis vedkommende i øvrigt opfylder indfødsrets- og opholdsbestemmelserne.

Et par ord om præmiebetalingen. Med gennemførelse af en obligatorisk invalideforsikringsordning må det være rimeligt at gå over til en anden form for finansiering. Det har under den hidtidige ordning i adskillige tilfælde været nødvendigt at fritage økonomisk dårligt stillede for præmiebetaling, ligesom der har måttet ydes kontingenthjælp til folk, som var i trang. Jeg kan derfor give tilslutning til, at man helt fritager alle under en bestemt indtægtsgrænse for præmiebetaling.

Da præmieopkrævningen gennem sygekasserne i administration har kostet 5 pct.